

ตุลาคม 2566

1 ต.ค.66 สรุปจัดของครั้งที่1/2566

สรุปครั้งนี้เราร่วมกันจัดเตรียม ผ้าห่มชุดกันหนาวเสื้อโพลีโพลใหม่สามสี่ตัว แปรงสีฟันยาสีฟัน หนังสือธรรมะฯ ได้ประมาณ250ชุด รวมทั้งชุดกีฬาฟุตบอล เด็กๆ300ชุด ผู้ใหญ่และเด็กโตอีก250ชุดครับ กราบขอบพระคุณทุกๆท่านที่มีส่วนในบุญกุศลครั้งนี้ะครับ อาจน้อยกว่าปีก่อนๆมากแต่ก็คงต้องกระทำไปตามเหตุปัจจัยไปก่อนครับ ขอบพระคุณครับ

2 ต.ค. 66 เตรียมจัดของไทยธรรมสำหรับผ้าจ่านำพรรษา-66

ปีนี้มูลนิธิคงไม่ได้ทอดกฐินแล้ว! ครูบาอาจารย์ท่านให้ข้อพิจารณาแล้วจึงตัดสินใจ กฐินแม่เป็นกาลทาน ปีหนึ่งทำได้ครั้งเดียว เจ้าภาพเดียวๆ แต่ปัจจุบัน วัตถุประสงค์ของกฐินเปลี่ยนไป จากการถวายผ้าให้สงฆ์ ผลัดเปลี่ยน กลายเป็นกฐินเงินทอง* สำหรับวัด กฐินบุญมหาศาลได้ผลตอบแทนสูงคุ้มค่าที่จะลงทุน* ตกลงความหมายกฐินจึงเปลี่ยนไปแล้ว....

พระต้องการเงินทองมาจับจ่ายใช้สอย โยมต้องการลงทุนเพื่อได้ผลตอบแทนที่ดีที่สุด... ทำอย่างนั้นได้ผลอย่างนี้ ทำอย่างนี้ได้ผลอย่างนั้น ?เรามาทำบุญเพื่อ...?..บุญกุศลเป็นไปเพื่อ...ลดอัตตาตัวตน

ยิ่งทำบุญ ทำกุศล มีปัญญา พัฒนาดตน ตัวตนก็ลดลง สละออก หรือยิ่งทำ.....เพื่อสนองความต้องการความอยากมีอยากเป็น? ครูจารย์แบนท่านจึงให้ถวายผ้าแก่สงฆ์ด้วยการบังสุกุลแทน ท่านว่าจะได้ให้พระคิดถึงคำสอน-พระธรรมวินัยบ้าง ตัดกฐินเงินกฐินทองออกไป

แม้กฐินพระไม่ครบ 5 ความจริงถ้าคิดเฉพาะผ้า*ก็ไม่ต้องคิดหนักเป็นเรื่องเช่นที่วิตกวิจารณ์กัน แต่ที่มีปัญหากันมากมายโยมิใช้จากลาภสักการะและเงินทองที่ติดกองกฐินมา

ด้วยเหตุนี้ เราจึงขอถวายเป็นผ้าจ่านำพรรษาแทน 1ปีก็ทำได้ครั้งเดียวเป็นกาลทานเช่นกัน ถวายได้แต่พระที่จำพรรษาครบ3เดือนเท่านั้น ถวายสงฆ์หรือเฉพาะองค์ก็ได้ พระที่จำพรรษาครบไตรมาสก็ได้ผ้าเปลี่ยนผลัดตามประสงค์เดิม เงินทองปัจจัยสี่แม้ไม่มากแต่ก็ถวายตามศรัทธาตามกำลัง

ปีนี้เราจัดทริป จาริกบุญถวายผ้าจ่านำพรรษา ครั้งที่1 ระหว่าง 21-22-23 ตุลาคม โดยจัดถวายพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ในภาคอีสาน จำนวนประมาณ 33วัด และในวันที่ 28ตุลาคม ณ วัชรธรรมสถาน วันที่ 4 พฤศจิกายน ณ วัดฉิมทายิกาวาส วันเสาร์ที่ 25 พฤศจิกายน ณ วัดปากตัญญูดาราม

3 ต.ค.66 เยี่ยมสถานทูตเนपाल

เดือนธันวาคมมีกำหนดจะติดตามครูจารย์บุญมีไปจาริกแสวงบุญ ณ ดินแดนพุทธภูมิ ซึ่งจะต้องเข้าไปใน

เขตเนपालสองสามวัน เพื่อกราบสถานที่ประสูติ เยี่ยมกรุงกบิลพัสดุ์ วัดนิโคธาราม และวัดไทยลุมพินี แต่ก็ต้องทำวีซ่าเช่นกัน ช่วงที่เราไปมีการผ่าตัดต่อกระดูกให้ผ. ขาวเนपालด้วย คณะเราจะได้มีโอกาสไปทำบุญกันอีกด้วยนอกจากจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการปฏิบัติภาวนา และศึกษาหาความรู้กับพ่อแม่ครูอาจารย์บุญมีและท่านอาจารย์ฐาแห่งวัชรธรรมสถานครับ กราณโมทนาบุญกับทุกๆท่านที่มีส่วนในบุญนี้ครับ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คุณอากาศและคุณคณาการที่ช่วยดูแลช่วยเหลือครับ

8 ต.ค.66 ธรรมะจากพระโอษฐ์ -มหาสติปัฏฐาน วันนี้เรียนเรื่อง จิตตานุปัสสนา และ ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตตานุปัสสนา พิจารณาจิตในจิต - เช่น

1. จิตมีราคะก็รู้ว่ามีราคะ ไม่มีราคะก็รู้ว่าไม่มีราคะ
2. จิตมีโทษะก็รู้ว่ามีโทษะ ไม่มีโทษะก็รู้ว่าไม่มีโทษะ
3. จิตมีโมหะก็รู้ว่ามีโมหะ ไม่มีโมหะก็รู้ว่าไม่มีโมหะ
4. จิตหดหู่ก็รู้ว่าหดหู่ จิตฟุ้งซ่านก็รู้ว่าฟุ้งซ่าน
5. จิตมีมึนหัดคตะ ก็รู้ ไม่มีก็รู้ (องค์ฌาน)
6. จิตมีจิตอื่นยิ่งกว่าก็รู้ ไม่มีก็รู้
7. จิตตั้งมั่นก็รู้ว่าไม่ตั้งมั่นก็รู้
8. จิตหลุดพ้นก็รู้ ไม่หลุดพ้นก็รู้

การพิจารณาจิต ต้องมีสติ มีปัญญา มีความเพียรเฝ้ามองการเปลี่ยนแปลงของจิต เช่นเห็นว่าจิตเป็นกุศลหรืออกุศล เพราะอะไร อย่างไร? มีการใช้โยนิโสมนสิการ น้อมเอาคำสอนขององค์ศาสดามาเปรียบเทียบกับ สภาวะของจิตตนเองว่าเกิดสภาวะอะไร อย่างไร เพราะอะไร ตัวอย่างเช่น จิตฟุ้งซ่าน มีนิเวรณฺ์ เช่นง่วงซึม เพราะทานอาหารที่ย่อยยากและมากเกินไป เป็นต้น ในการพิจารณาจิตในจิต อาจใช้หลักของเหตุผล หรือ หลักแห่งปฏิจจนูปบาท-ย้อนกลับไปมา ก็จะเข้าใจสภาวะของจิตและสาเหตุได้อย่างดีและสามารถเข้าใจการเกิดดับของสภาวะอารมณ์ที่เกิดและดับไปได้อีกด้วย* แต่จิตต้องสงบและมีกำลังมากพอสมควรจึงจะกระทำได้

ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พิจารณาธรรมในธรรม หัวข้อธรรมเช่น นิเวรณฺ์/ขันธฺ์/อายตนะ/โพชฌงค์/อริยสัจจะ

1. นิเวรณฺ์-เช่นพิจารณาการเกิดขึ้นของนิเวรณฺ์ และการดับไปของนิเวรณฺ์
2. ขันธฺ์-เช่นพิจารณาขันธฺ์ทั้งห้าคือรูป/นาม ที่เราไปยึดอยู่ การละดับขันธฺ์
3. อายตนะ-ใน6อก6เป็นที่เกิดของสังโยชน์ พิจารณาการเกิดและการดับลง
4. โพชฌงค์-พิจารณาองค์แห่งโพชฌงค์ให้เกิดขึ้นเพื่อดับสิ้นซึ่งอาสวะลง
5. อริยสัจจะ- รู้จักทุกข์* เหตุเกิดทุกข์* การดับทุกข์* ทางแห่งการดับทุกข์

สรุป. ให้เรียนรู้และเข้าใจ ใน กายและใจ ของตนเอง เข้าใจการเกิดและการดับของรูปและนามที่ปรากฏเข้าใจในทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ ทางดับทุกข์ เพื่อการพ้นซึ่งทุกข์โดยสมบูรณ์

10 ต.ค. 66 อาคาร"ดวงแก้วรวมใจ" ณ รร.บ้านกุยแห่

ตอนนี้กำลัง ปรับพื้นที่หน้าอาคาร เตรียมเทพื้นใหม่และทำบรรไดทางขึ้นด้านหน้าครับ ใกล้จะเสร็จเป็นรูปเป็นร่างแล้วครับ เพื่อนๆที่ประสงค์จะร่วมบุญในอาคารนี้ เรียนเชิญนะครับ ปัจจัยที่ได้ตอนนี้ยังไม่ถึงครึ่งเลยครับ แต่ก็ยังพอจะร่วมบุญกันมาได้เรื่อยๆจนถึงวันมอบอาคารนะครับ ประมาณ กลางเดือนกุมภาพันธ์ ปีหน้าครับ (ให้ทางรร.ได้มีโอกาสตกแต่งและเริ่มใช้งานตามวัตถุประสงค์ก่อนส่งมอบครับ)
เรียนเชิญเพื่อนๆร่วมบุญกันนะครับ

รร.บ้านกุยแห่ ต.ลั่นถีน อ.ทองผาภูมิ กาญจนบุรี มีความต้องการอาคารสำหรับให้นักเรียนทำกิจกรรม จึงได้ติดต่อขอความอนุเคราะห์มายังมูลนิธิดวงแก้วฯ ขอสร้างอาคารเรียน ขนาด3ห้องเรียนกิจกรรม ยกพื้นสูง งบประมาณ 2.5 ล้านบาท มูลนิธิดวงแก้วส่งกรรมการ ไปดูสถานที่และความจำเป็นแล้ว ปรากฏว่ามีความจำเป็นจริง จึงได้เริ่มโครงการก่อสร้าง อาคาร "ดวงแก้วรวมใจ" เพื่อให้รร.บ้านกุยแห่ ตั้งแต่เดือนเมษายนที่ผ่านมาครับ

13 ต.ค.66 ดูที่สร้างอาคารให้รพ.ห้วยน้ำใหญ่

รพ.ห้วยน้ำใหญ่ที่องค์หลวงตาบ้านตาดเคยมาช่วยสร้างห้องสงฆ์อาพาธไว้ให้ปัจจุบันเสื่อมไปตามสภาพกาลเวลา และยังมีคามจำเป็นต้องทำห้องฟลอกได้อีก ทำให้พื้นที่ในตึกคับปวยน้อยลง ทางรพ.จึงขอติ๊กผู้ป่วยในและสงฆ์อาพาธมาทางมูลนิธิฯ เราจึงมาดูกันเพื่อสานต่องานพ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงตาบ้านตาด ทราบจากท่านผอ.ว่ามีคนลาวมาใช้บริการเป็นจำนวนไม่น้อยเลยครับ ได้ข้อมูลไว้พอจะไปปรึกษาหารือกันต่อกับ ทางกรรมการและที่ปรึกษามูลนิธิอีกทีครับ

17 ต.ค.66 วัชรธรรมสถาน

คุณสมศักดิ์ มาเปลี่ยนใส่กรองเครื่องกรองน้ำให้ ครอบครัวบุญทันช่วยตัดแต่งต้นไม้ตามทางเดิน ฝ้าพังลงอีกที่เดิมเลยครับ จัดเตรียมของไปมอบให้ชาวบ้านที่วัดป่าภูผาผึ้ง อ.ดงหลวง มุกดาหาร 22 ต.ค.66 และดอยแม่ตื่น อ.แม่ระมาด จ.ตาก 18-19 พ.ย. 66 นี้ครับ

21 ต.ค.66 จาริกบุญถวายผ้าจํานำพรรษา 1/66

กราบพ่อแม่ครูบาอาจารย์ สมภพ อภิวัดโน (พระอาจารย์ปิว) สำนักสงฆ์ทรัพย์สวนพลู บ้านบึงไม้ ตำบลชะอม อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี อดีตพระเลขา พ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงตาพระมหาบัวฯ

2/66 วัดป่าคูขาด

กราบถวายผ้าจํานำพรพร หลวงพ่อสวัสดิ์ ปิยธัมโม วัดป่าคูขาด ตำบลหนองเรือ อําเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม ท่านเมตตาเล่าประวัติองค์ท่านให้ณะเราฟังว่าท่านเกิดปี2493 อยู่กับคุณตา เรียนรู้วิชาตัดเย็บจนชำนาญ แต่พอจะเปิดกิจการ คุณตากลัวยากให้บวช เพื่อจะได้เห็นผ้าเหลืองของหลานรัก จึงกำหนดจะบรรพชาอุปสมบทประมาณ15วัน แต่เมื่อบวชจริง ได้ห่มผ้าเหลืองได้ท่องบ่นสวดมนต์เรียนรู้พระธรรม ใจก็เริ่มเปลี่ยนไป ไม่คิดจะลาสิกขาอีกต่อไป ยิ่งได้ท่องบทพิจารณากายพิจารณาความตาย ความเจ็บ ความชราทำให้เห็นจริงตามพระธรรมนั้น รู้สึกดังคนๆที่เอาตัวเองขึ้นจากน้ำโคลนสกปรกมาได้ ล้างน้ำชำระกาย เปลี่ยนชุดใหม่แล้ว โฉมจะยินดีพอใจจะลงไปเกลือกกลั้วในโคลนตมนั้นได้อีก ท่านจึงตั้งใจจะบวชอยู่ในผ้าเหลืองตลอดชีวิตไม่ขอลาสิกขาแล้ว ท่านอนุโมทนากับคณะเราที่ตั้งใจมาสร้างบุญกุศลกันเช่นนี้ ธรรมของฝากที่ท่านมอบให้คือให้เราพิจารณาความเกิดความแก่ความตายอยู่เป็นนิจ มีเวลาเมื่อไรก็ให้พิจารณาอยู่เรื่อยๆ ความจริงที่เป็นไปตามธรรมนั้นปรากฏให้เห็นอยู่ต่อหน้าเราอยู่เสมอแต่เรากับถูกทำให้หลงติดยึดในกายนี้อยู่ ใจเห็นตามความเป็นจริงเมื่อใดก็พบก็เห็นธรรมได้แล้ว

3/66 วัดป่าวังเลิง

วัดที่ 3 ของทริปผ้าจํานำพรพร 66 เราไปกราบพระเจดีย์ของหลวงปู่บุญมีใหญ่ และท่านเจ้าอาวาส พระสุทธิธรรมโสภณ (หลวงปู่สุทธิพงษ์ ชนุดตโม) เจ้าคณะจังหวัดมหาสารคาม (ธรรมยุต) ท่านอาพาธมาสักระยะแล้วครับ น้ำหนักลดลงเสียงหายไป ตอนเรามาเยี่ยมครั้งนี้ท่านดีขึ้นมากแล้วครับ พุดคุยกับคณะเราเป็นอย่างดี และขอให้ความปรารถนาของเราทุกคนจงสำเร็จสมปรารถนา

หลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร วัดป่าวังเลิง อ.กันทรวิชัย : อริยะโลกที่ 6 – “หลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร” วัดป่าวังเลิง อ.กันทรวิชัย จ.มหาสารคาม เป็นพระกัมมัฏฐานอีกรูปแห่งภาคอีสาน ที่มีวัตรปฏิบัติดีปฏิบัติชอบครองตนอยู่ในผ้ากาสาวพัสตร์ ในปี พ.ศ.2533 ได้มาจําพรรษาอยู่ที่วัดป่าวังเลิง บุกเบิกพัฒนาสร้างวัดป่าวังเลิง แห่งนี้เจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ท่านมรณภาพอย่างสงบ เมื่อวันที่ 20 เม.ย.2535 รวมอายุ 81 ปี พรรษา 61

ในสมัยก่อนที่เราออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ในพื้นที่ใกล้เคียง เรามักจะมาทำบุญและพักภาวนา ณ วัดแห่งนี้เสมอครับ

21-22 ต.ค.66 พักภาวนา ณ วัดป่าภูผาผึ้ง

ขณะนี้เราเดินทางถึงวัดหอกโมกข์ครึ่ง อาบน้ำแต่งตัว ทุ่มครึ่งทำวัตรเย็น ต่อด้วยนั่งพักภาวนาจี่ทุ่ม เพราะเดินทางมาวันแรก บางคนต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตีสามจึงเหน็ดเหนื่อยพักผ่อนกันก่อน นอกจากบางท่าน นั่งภาวนาจนเช้า ตีสามตื่นนอนกัน จัดของอาบน้ำ ตีสี่นั่งภาวนา ตีสี่ครึ่งทำวัตรเช้า เสร็จแล้วนั่งภาวนาต่อจนตีห้าครึ่ง ออกไปจัดของเตรียมสถานที่ถวายบังสุกุลผ้าจ่านำพรษาและสลากภัต รวมทั้ง จัดที่เตรียมทำมหาทาน มอบเครื่องกันหนาวให้ชาวบ้านที่ด้อยโอกาสในนามองค์หลวงปู่อัมที่บริเวณศาลาอุโบสถครับ

22 ต.ค.66 จาริกบุญถวายผ้าจ่านำพรษา 4/66 วัดป่าภูผาผึ้ง

กราบทำวัตรพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่อัม สุขกาโม อายุ 86 ปี 10 ต.ค.66 เข้า 22 ต.ค. ใส่บาตรพระสงฆ์ 21 วัด ชาวบ้านมาร่วมพิธีกันเป็นจำนวนมากครับ เห็นแล้วชื่นใจยิ่งครับ

กราบถวายบังสุกุลผ้าจ่านำพรษา และสลากภัต พ่อแม่ครูบาอาจารย์ พระสงฆ์ในพื้นที่ดงหลวงและใกล้เคียง จำนวน 21 วัด ณ วัดป่าภูผาผึ้ง เพื่อกราบถวายบุญกุศล บูชาพระคุณ พ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงปู่อัม สุขกาโม ครบรอบ 86 ปี ใน 10 ตุลาคม 2566.

รายชื่อวัดที่ร่วมในการถวายบังสุกุลผ้าจ่านำพรษาและสลากภัต 22ต.ค.66

- 1 วัดป่าภูผาผึ้ง ดงหลวง มุกดาหาร
- 2 วัดเจริญธรรมบรรพต
3. ส.แก่งแต่
4. วิโมกข์อาศรม
5. วัดภทางเกวียน
6. ส.ถ้ำงามโพธิ์
7. วัดดอยธรรมเจดีย์
8. วัดป่าศรีไพรวัลย์
9. วัดอมภโร
10. วัดสวนป่าปริมาตร
11. วัดพระพทธบาทดงหลวง
12. วัดหนองบดตา
13. ส.ถ้ำไทรภักดิ์
14. วัดปานาคณิมิตต์
15. วัดกัณตะถิราวาส
16. วัดภูวัด
17. วัดถ้ำศิลาธรรม
18. ส.ภูเพ็ก
19. ส.ภยวก
20. วัดป่าชะโนดน้อย
21. วัดกองบุญ
22. วัดป่าภูไม้ฮาว
23. วัดป่าแสนวิล (ภูกะไล่น)
24. วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ)

มอบเครื่องกันหนาวชาวบ้าน ณ วัดป่าภูผาผึ้ง

นอกจากจะทำบุญถวายบังสุกุลผ้าจำนำพรรษา สลากภัต กราบทำวัตรพ่อแม่ครูอาจารย์แล้ว พวกเรายังมอบเครื่องกันหนาวให้ชาวบ้านที่ขาดแคลนและด้อยโอกาสอีกด้วย

22 ต.ค.66 จาริกบุญถวายผ้าจํานำพรรษา 25/66: วัดกุจ้อก้อ

กราบถวายผ้าจํานำพรรษา พ่อแม่ครูจารย์สมคิด เจ้าอาวาสวัดกุจ้อก้อ ท่านเมตตาส่งรถครนไปช่วยในงานก่อสร้าง อาคาร 87 ปี หลวงปู่อ๋ม ที่รพ.ดงหลวงด้วยครับ

ออกจากวัดป่าภูผาผึ้ง เสร็จแจกทานก็ออกกันมาเลย ไม่ได้ยู่ทานอาหารกันบาตรครูจารย์ เพราะมีชาวบ้านมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ถ้าทางคณะเราไปทานด้วยก็กลัวว่าข้าววันคงจะอดของอร่อยๆไปเยอะเลย ดีที่คุณแม่ รวย มารดาท่านอาจารย์แมว กรุณาทำอาหารจัดใส่ถุงมาให้ทางคณะด้วย จึงได้ทานกันบริเวณทางขึ้นเจดีย์ที่กุจ้อก้อ (อาหารอร่อยมากๆ ครับ)

วัดบรรพตคีรี (กุจ้อก้อ) ตั้งอยู่บนภูเขา ในเขตอำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร ต้องขึ้นบันได 260 ขั้น (ถ้าไม่ยอกขึ้นบันไดชันๆ ท่านสามารถเดินอ้อมขึ้นไปอีกทางได้) วัดนี้เคยเป็นที่พำนักของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต พระเถระจารย์ สายวิปัสสนากรรมฐาน ภายหลังหลวงปู่หล้า ละสังขาร ได้มีการจัดสร้าง “เขมปัตโตเจดีย์” บรรจุอัฐิ สร้างเสร็จเมื่อ พ.ศ.2542 เป็นเจดีย์ทรงระฆังคว่ำ ชั้นบนเป็นพิพิธภัณฑสถานแสดงประวัติ ผลงาน และเครื่องอัฐบริขารส่วนตัว ประดิษฐานหุ่นขี้ผึ้งจำลองของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต ให้พุทธศาสนิกชน ได้มากราบไหว้สักการบูชา

วัดบรรพตคีรีมีความเป็นมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2484 เริ่มแรกพระอาจารย์ขาวไดุ้ดงค์มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำกุจ้อก้อแห่งนี้ แล้วชักชวนให้ชาวบ้านแวงพากันสร้างพระพุทธรูปปูนขาวไว้หน้าถ้ำ จากนั้นก็มีพระกรรมฐานเวียนมาจําพรรษาหลายรูป จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2500 ชาวบ้านแวงได้นิมนต์หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ซึ่งขณะนั้นจําพรรษาอยู่ที่ภูเก้า อ.หนองสูง จ.มุกดาหาร พร้อมด้วยพระตาล ชาวบ้านแวงที่เป็นพระบวชใหม่ ให้มาพำนักที่ถ้ำกุจ้อก้อแห่งนี้ หลังจากนั้นชาวบ้านแวงได้ร่วมกันสร้างกุฏิขึ้นบนที่ราบหลังถ้ำ หลวงปู่หล้าได้พัฒนาวัดแห่งนี้ให้เป็นศาสนสถานทีเจริญสติกรรมฐานอันเป็นมรดกทางศาสนาที่สำคัญแห่งภาคอีสาน และท่านได้จําพรรษาอยู่ที่วัดกุจ้อก้อนี้จนท้วงสุดท้ายแห่งชีวิต และลาสังขารไปเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ.2540 สิริรวมอายุได้ 84 ปี 11 เดือน

26/66: วัดภูหล่มขุม

กราบถวายผ้าจํานำพรรษา หลวงปู่พล โยโสโร เจ้าอาวาสวัดภูหล่มขุม ปัจจุบัน 60 พรรษา สิริอายุ 72 ปี เคยยู่กับหลวงปู่หล้าในระยะสุดท้ายขององค์ท่าน หลังมาสร้างวัดตนเองที่ภูหล่มขุม ท่านกำลังสร้างเจดีย์ยู่บนยอดเขา เราจึงไปกราบท่านบริเวณองค์พระเจดีย์ ท่านเมตตาสนทนาและให้ธรรมโอวาทคณะเรายู่เกือบสองชม.ได้ครับ ได้แนวความคิดในการปฏิบัติภาวนาและการใช้ชีวิตอย่างดีมากๆครับ จึงขอนำมาแบ่งปันกันบางส่วนน่ะครับ

“การปฏิบัติภาวนาให้ยึดหลักมหาสติปัฏฐานสี่ มีสติในกายในใจอย่างต่อเนื่อง รับรองได้ผลในการปฏิบัติแน่นอน ถึงระหว่างมีชีวิตอาจไม่ได้รับผลชัดเจน ก่อนตายก็ยังส่งผลให้มีสติไม่หลงในเวลาทำกาละอีกด้วย

การจะเชื่อถือศรัทธาพระองค์ใด อย่าเห็นเพียงแต่มีชื่อเสียง ฟังธรรมแล้วถูกใจ เห็นได้บ่อยในสื่อสังคมต่างๆ มีผู้ติดตามท่านมาก ให้พิจารณาดีๆ เสียก่อน เช่นใช้หลักพระธรรมวินัยเป็นต้น เพราะปัจจุบันมีเรื่องเช่นนี้อยู่มาก

ที่เราทุกข์กันอยู่เพราะความเห็นผิด โดยยึดขั้นทั้งห้าเป็นตัวเป็นตนของเรา ทั้งๆที่ขั้นห้าเป็นของเขาไม่ เป็นไปตามใจเรา โดยท่านเอาถ่านสีดำมาให้เราดู บอกว่าเมื่อเห็นผิดคิดว่าเป็นสีขาว แต่แท้จริงแล้ว ไม่ว่าเราจะ ทำเช่นไร คิดอย่างไร ถ่านก็ยังเป็นสีดำอยู่ดี

การเข้าสู่กระแสธรรม คือการเห็นถูกตามความเป็นจริง หลากๆสำนักเอาแต่สอนสมาธิ แต่ถ้ายังเห็นไม่ ถูกต้อง อย่่างไรก็ยังไม่ทุกข์อยู่ดี แต่การเห็นให้ถูกต้องนั้น ต้องมีความตั้งมั่น (สมาธิ) ทำอยู่ตามรู้อยู่ในกายในใจนี้ ให้ เห็นตามความเป็นจริง จนเมื่อจิตนี้ยอมรับ ใจก็ถึงธรรมได้

ความตั้งมั่นนั้นก็สำคัญ แม้อย่างพวกเราที่รวมตัวกันมาสร้างบุญสร้างกุศล บางคนบางครั้งก็ติดธุระ ติดงาน ติดภาระ มากมาย โดยเฉพาะใกล้วันเดินทาง แต่ถ้ามีปัญหาที่มีความคั่งมั่น ก็จะยอมตัดใจ เข้าใจว่าการสร้าง บุญกุศลสำคัญกว่า ตัดสินใจมาทำบุญก่อน ในขณะที่บางคนคิดไม่ได้ก็สละไปไม่มาร่วมกับคณะ ท่านว่าให้คิดถึง คนอื่นๆในคณะ เขาก็คงมีเรื่องเหมือนเราเช่นกัน แต่เขาเข้าใจและตัดสินใจได้

อย่าเอาแต่ทำสมาธิอย่างเดียว การมีสติ พิจารณาความเป็นจริงทั้งไตรลักษณ์ และอริยะสัจจสี่ นั้นมี ความจำเป็นเช่นกัน และสำคัญมากในการเข้าสู่ธรรม”

27/66 : วัดป่าหนองหวาย

กราบถวายผ้าจ่านำพรรษา พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่เลี่ยม(พระเทพวชิรญาณ) ที่เคารพ ปีนี้ท่านมาจำ พรรษาที่หนองหวาย วัดเล็กๆ สงบ สวยงาม ใกล้ๆ วัดกำลังสร้างรพ.ชื่อท่านด้วย คาดว่าจะเสร็จเปิดปีหน้าครับ ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๔ -อายุ 82 พรรษา 62- ที่บ้านโคกจาน ตำบลทุ่งไชย อำเภอกุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ท่านเมตตาสาธุธรรมะให้พวกเราเป็นธรรมโอวาทในโอกาสนี้ด้วยครับ จึงขอแบ่งปันเล่าสู่กันสักเล็กน้อย นะครับ “ *จิตตั้งมั่นดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้* เป็นมนุษย์เป็นได้เพราะใจสูง เหมือนหนึ่งขลุ่ย

มีดีที่แววชน ถ้าใจต่ำเป็นได้แต่เพียงคน ย่อมเสียที่ที่ตนได้เกิดมา” คนเรามีกายและจิต กายนั้นมีอายุไขเป็นที่ต้องแตกไปสิ้นไปไม่ถึง100ปีก็หมดแล้ว แต่ใจยังอยู่ รับผลการกระทำ บุญและบาปที่เราทำลงไป การเกิดมานั้นยากเกิดมาแล้วก็ต้องทำประโยชน์กับตนเองและผู้อื่นให้คุ้มกับการที่เราได้เกิดมา ถ้าไม่ทำประโยชน์ก็ได้แค่เป็นคนเท่านั้น สิ่งใดๆล้วนแตกสลายไปไม่เที่ยง มีไตรลักษณ์เป็นที่ไป ธรรมชาตินี้มีอริยสัจจ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอด ถ้ายังไม่เดินไปตามทางการดับทุกข์ ก็ต้องทุกข์อยู่ต่อไป

23 ต.ค.66 จาริกบุญถวายผ้าจํานำพรรษา 28/66 : วัดบ้านหนองสระ

กราบท่านอาจารย์คำสงฆ์ศิษย์ในองค์หลวงปู่แบน เรามาถึงวัดทกโหมงครึ่ง ทำวัตรเย็นแล้วนั่งภาวนากันจนเช้า ตีสี่ทำวัตรเช้า ตีห้าพระสงฆ์ออกบิณฑบาต ทกโหมงเริ่มจัดอาหารถวายจ้งหันครูจารย์ เสร็จแล้วจึงทานอาหารร่วมกัน ชาวบ้านใจดีให้เตราทานกันก่อนด้วย หลังจ้งหันครูจารย์เมตตาให้โอวาทพวกเรา พอมาแบ่งปันได้นิดหน่อยนะครับ

ท่านว่าการกระทำอะไรๆ เจตนาอันสำคัญ เพราะกายกรรม และวจีกรรมล้วนออกมาจากเจตนาหรือมโนกรรมทั้งสิ้น การท่องเที่ยวไปกราบครูบาอาจารย์ตามวัดต่างๆก็ดีอยู่ แต่ต้องมีสติปัญญา รู้จักเก็บบุญกุศลเอาคำสอนครูบาอาจารย์ไปคิดพิจารณาปฏิบัติภาวนาให้ได้ ทุกๆอย่างรวมทั้งร่างกายเราก็เสื่อมไปๆ เป็นกฎธรรมชาติ อนิจจัง พิจารณามรณานุสติบ่อยๆ เพราะเรามุ่งหน้าไปสู่ความตายความเสื่อมสลายไปทุกคน

29/66 : วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม

บ่ายสองโมงก่อนกลับกทม.คณะเราตั้งใจเข้ากราถวายผ้าจํานำพรรษา พ่อแม่ครูบาอาจารย์กัญหา วัดป่าทรัพย์ทวีฯ ปกติวันนี้ช่วงบ่ายท่านไม่รับแขกแล้ว แต่ด้วยความเมตตาท่านจึงรับเราที่กุฏิชั้นสอง และเมตตาให้โอวาทดังนี้ “การปฏิบัติภาวนาต้องให้ใจรู้เห็นตามความเป็นจริง สมาธิอาจไม่จำเป็นต้องถึงกับเข้าญาณเข้าฌาน แต่ต้อง อยู่ในพื้นฐาน คือ คิณุก ทำถูก ปฏิบัติถูก นอกจากจะภาวนาปฏิบัติปฏิบัติชอบเพื่อตนเองแล้ว ยังต้อง

มุ่งทำประโยชน์ต่อผู้อื่นและสทำสาธารณประโยชน์อีกด้วย ครูจารย์ท่านว่า ตัวท่านเองไม่เอาอะไรแล้ว มุ่งหน้าสู่ทางพ้นทุกข์เพียงอย่างเดียว ที่พอทำอะไรให้เป็นประโยชน์ได้ก็กระทำให้ไปควบคู่กัน เช่นการสั่งสอน อบรม การสร้าง รพ. เป็นสาธารณประโยชน์เป็นต้น”

21-23 ต.ค. จาริกบุญถวายผ้าจำนำพรรษาครั้งที่ 1/66 จำนวน 29 วัด

คณะเรา 18 ชีวิตเดินทางไปร่วมทำบุญกัน รักษาพระธรรมวินัยในหมวดจีวรทาน เป็นกาลทานเหมือนผ้ากฐิน ที่ภูผาผึ้งพระ 21 วัด เราถวายเป็นผ้าบังสุกุลและยังได้กราบถวายไทยธรรมเป็นสลากภัตไปด้วยพร้อมกันครบ ส่วนวัดอื่นๆก็ได้ไปกราบถวายกับองค์ท่านเอง กิจกรรมที่ทำต่อเนื่องมากกว่าสามสิบปีแล้ว

ทุกครั้งที่เราได้มีโอกาสเดินทางจาริกบุญร่วมกัน เราใช้ระเบียบการเดินทางเหมือนการปฏิบัติภาวนา ในรถเราสนทนาธรรม สวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น ที่วัดเรามีเวลาก็จะนั่งภาวนากัน บางคนก็เ็นสัจิก ตลอดคืนอีกด้วย เพราะเวลาเช่นนี้มีน้อยลงๆแล้ว การได้มีโอกาสได้รับฟังธรรมอย่างใกล้ชิดกับพ่อแม่ครูบาอาจารย์นั้นนับว่ามีคุณค่าต่อใจมากเพราะยังสามารถสอบถามข้อข้องใจต่างๆได้อีกด้วย เสร็จแล้วยังนำเอาธรรมโอสาทนั้นมา ร่วมกันพิจารณา สนทนาปรึกษาแบ่งปันความรู้ความเข้าใจในธรรมนั้นๆ เพราะแต่ละคนแม้ฟังธรรมพร้อมกันจาก ครูจารย์เดียวกัน ก็เข้าใจในอรรถในธรรมนั้นแตกต่างกัน การสนทนาธรรมจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่จะแบ่งปันความรู้ ความเข้าใจในธรรมนั้นร่วมกัน ทั้งนี้ก็เพราะการฟังธรรม ไม่ใช่ฟังเอาความจำ แต่จุดประสงค์ใหญ่คือการนำธรรม นั้นไปประพฤติปฏิบัติ ให้ถูกต้องตามธรรม เพื่อใจนี้จะได้รู้เห็นสิ่งต่างๆได้ตรงตามความเป็นจริงตามไตรลักษณ์ และอริยสัจนั้นเอง การปฏิบัติภาวนาหลักที่เราควรกระทำก็เป็นไปตามสติปัญญาฐานสี่ ไม่ว่าจะ เป็น กาย เวทนา จิต หรือธรรมก็ได้ทั้งนั้น ขอให้มึสติปัญญา พิจารณาตามในภายในใจนี้ก็คือดีที่สุดแล้ว

จุดหมายหลักอย่างหนึ่งในการจาริกบุญของพวกเรา ก็เพื่อที่จะ ได้เข้าใจในหนทางที่กำลังจะดำเนินไป เช่น จุดมุ่งหมายในการปฏิบัติภาวนา เส้นทางในการดำเนิน-การตรวจสอบตนเองถึงการประพฤติปฏิบัติ-ใน ทาน-ศีล-ภาวนา ของตนๆ เปรียบดังการขึ้นสู่ยอดเขามีหนทาง/วิธีแตกต่างกันแต่จุดหมายก็เป็นจุดสูงสุดของยอด เขานั้นเอง เราจึงต้องมีเข็มทิศ /แผนที่/จุดตรวจสอบ ในการเดิน(การภาวนา) ได้ชัดเจน จะได้ไม่หลงหลุดไปจาก เส้นทาง ตัวอย่างที่มักจะใช้กัน เช่นการเดินทางจาก กทม-เชียงใหม่ ถ้าเราออกจากกทม. เดินไปๆคิดว่าถูกทาง แล้ว แต่วันหนึ่งกลับไปถึงชายทะเล นั่นก็แสดงว่าเรามาผิดทางแล้ว เพราะเราไม่ได้ตรวจสอบการเดินทางของเรา อย่างสม่ำเสมอ

ทริปแรกนี้เราใช้จ่ายไปประมาณ 3.8 แสนบาท ทั้งปัจจัยไทยธรรมและผ้าจ่านำพรรษา รวมกองสลากที่จัดถวายด้วย และยังรวมของสำหรับมอบให้ชาวบ้านที่ขาดแคลนอีกด้วยครับ จึงขอกราบอนุโมทนาบุญมา ณ ที่นี้ครับ กราบขอบพระคุณคุณ Yuttana Silpsarnvitch ที่กรุณาให้คุณโจขับรถขนของไปให้ตลอดทางเต็มคันรถเลย ครับ แล้วยังช่วยสมทบผ้าห่ม-เสื่อผ้ามอบให้ชาวบ้านอีกด้วยครับ

23 ตค. 66 คีนวันพระภาวนา-เนสัชชิก (FB : Piyoros Preeyanont)

คีนนี้เรามาอยู่ที่วัดป่าหนองสระ บุรีรัมย์ ในทริปผ้าจ่านำพรรษาประจำปี 66 ครั้งที่ 1 จึงโชคดีที่มีเพื่อนมานั่งภาวนาด้วยหลายคน ก่อนเริ่มภาวนาเราก็มีการสนทนาธรรมร่วมัน เพราะมีโอกาสที่ได้รับฟังธรรมจากพ่อแม่ครูอาจารย์มาหลายองค์ การสนทนาธรรม แบ่งปันความรู้ความเข้าใจ แง่คิดต่างๆ

ร่วมกัน เพราะแต่ละคนก็อาจคิดเห็น เข้าใจแตกต่างกันออกไปตามภูมิจิตภูมิธรรม และประสบการณ์ในการปฏิบัติภาวนาเป็นต้น เช่น การวางจิตไว้ที่ฐาน ฐานเดียว สองฐานหรือหลายฐาน ก็มีผลแตกต่างกัน ครูจารย์บางท่านให้วางไว้จุดเดียว บางท่านหลายจุด ผล-จุดเดียวสงบเร็ว หลังง่าย! หลายจุด สงบยาก จิตรวมยาก แต่สติเข้มแข็งขึ้นเป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเรื่องต่างๆที่ครูจารย์แต่ละท่านสอน อาจตรงหรือไม่ตรงกับการภาวนาของเรา สรุปล็คือ รับฟังไว้ เอามาเปรียบเทียบกับภาวนาของเรา ถ้าลองทำตามดูแล้วดีขึ้น จิตสงบภาวนาราบรื่นก็ลองทำตามดู ถ้าไม่ก็ทิ้งไว้ก่อน เช่นเดียวกับคำสอนของแต่ละท่านแต่ละองค์ ถ้านำมาปฏิบัติแล้ว ทาน/ศีล/ภาวนา ดีขึ้น ก็ควรทำ แต่ถ้าเป็นตรงกันข้ามก็ไม่เอาแล้ว บางที่ฟังดูเหมือนดีแต่นำมาปฏิบัติไม่ได้ ทำตามแล้วไปไม่รอดก็ต้องวางไว้เช่นกัน การแบ่งปันคำสอนที่ได้รับมา แล้วมาบอกกล่าวกันว่าใครฟังแล้วได้อย่างไรจึงมีประโยชน์มาก เพราะถ้าไร้อดีตไร้ทิฐิ การพูดคุยสนทนากันก็เป็นไปโดยธรรม ใครมีภูมิรู้ภูมิธรรมเช่นใดก็มาแบ่งปันกัน ถึงเรียกว่าพี่น้องครอบครัวเดียวกัน

คีนนี้ปวดหลังมากๆ คงเป็นเพราะการเดินทางด้วย แต่ก็ได้แต่นั่งดูไปเรื่อยๆ ในใจก็มีความอยากให้อใจสงบจิตรวมลงจะได้พักผ่อนบ้างทั้งกายและใจ แต่คงเป็นเพราะความอยากนี้เอง ใจจึงไม่รวมลง ดีที่ยังสงบพอนั่งดูความปวดนั้นไปได้เฉยๆ เปลี่ยนไปมา มากขึ้นน้อยลง ตามใจเขา จนตีสามครึ่งจึงลุกมาเข้าห้องน้ำและทานยาไปหน่อย ทริปนี้การเดินทางยังไม่จบ คงต้องอดทนต่อไปอีกสักวันครับ กราบอนุโมทนา

หลายวันนี้มีโอกาสได้สนทนากับผู้ป่วยเพื่อนมะเร็งสองสามคน เธอสนใจว่าทำอะไรจะหาย ทำอย่างไรจะทนอยู่กับมันได้ เวลาเจ็บปวดต้องทำอะไร ต้องทานยาอย่างไร ใช้จ่ายอะไร อาหารการกินต้องทำอะไร ทานอะไรได้ ทานอะไรไม่ได้ การดำเนินชีวิต การทำงานทำได้ไหม? ปัญหาต่างๆมากมายเหล่านี้ เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ป่วยมะเร็งที่กังวลอยู่เสมอๆจริงๆ

การรักษาตามแบบแผนปัจจุบันเองก็แตกต่างกัน หลากหลายวิธี ยาตีๆมากมายก็เช่นกัน ผลการรักษานั้นหลายคนดีขึ้น หลายคนหาย หลายคนก็ไม่หาย การรักษา

นอกแบบแผนก็ยังมีอีก ส่วนใหญ่มักจะเป็นคนไข้ระยะสุดท้าย หรือผู้สมัครใจไม่ได้รับการรักษาแผนปัจจุบัน และยังมีอีกพวกที่ไม่สมัครใจรับการรักษาใดๆเลย ขอใช้ชีวิตและอยู่ไปตามธรรมชาติอย่างปกติ

แล้วประสบการณ์จากตัวเองละ (เพราะจะไปเล่าของคนอื่นนั่นจะรู้ได้อย่างไรเล่า) เราเองก็ไม่ได้รับการรักษาตามแบบแผนปัจจุบัน เพราะเธอกระจายไปหลายที่แล้ว การรักษาก็มีตีผสมจนพรที่ครูบาอาจารย์ท่านให้มาบ้าง พอเบื่อก็กทานยาสมของพ่อแม่ครูจารย์ผู้้นบ้าง ทานไปตามเรื่องพอเป็นกำลังใจ แต่ก็ไม่ได้คิดหวังว่าจะหายหรือไม่หายแต่อย่างไร

ตัวเราเองนั้นได้พบว่า...มะเร็งนั้นน่าจะกลัวความสุขนะ! ความสุขและความสงบที่เกิดขึ้นในใจของเราแน่แหละ ที่ทำให้เราอยู่กับเธอได้อย่างดี เรื่องต่างๆไม่ว่าจะเป็นการรักษา ด้วยยา หรืออาหาร แม้แต่การดำเนินชีวิต เรื่องที่จะใหญ่กว่าความสุขความสงบในใจคงไม่มีแล้ว ความกังวล สงสัย หงุดหงิด เศร้าหมอง แม้แต่ความเหงาในใจ ความอยากได้อะไรอยากมีอยากเป็นต่างๆ การแสวงหาในสิ่งที่ต้องการไม่สิ้นสุด ล้วนไม่ดีกับมะเร็งอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะไม่ได้รับการรักษา หรือจะกำลังรักษาอยู่ ทั้งในและนอกระบบก็เฉกเช่นกัน

สรุปก็คือ รักษาใจให้เกิดความสุข เกิดความสุขให้ได้ตามปกติ คือคำตอบ! แล้วเจ้าความสุข ความสงบที่ว่ามันมาได้อย่างไรเล่า? ก็จะต้องกลับไปเรื่องของเราเองอีกครั้ง ปีแรกที่เป็นนั้น ท้องเราใหญ่มาก ขนาดเอว-39-40นิ้วได้ ผิวดำคล้ำ เหนื่อยหอบง่ายมาก แต่ก็ไม่รู้ตัวเลยสักนิด เพราะสนุกอยู่กับงานนี้กว่าทำงานจนเป็นเช่นนั้น หลังไปตรวจร่างกายกับคุณอา(ตรวจเป็นเพื่อนเขา)พบว่ามีเพื่อนตัวน้อยๆมาอยู่ในตัวหลายจุดทั้งตับทั้งหัว ผลเลือดก็มีค่ามะเร็งสูงปรี๊ด ก็เลยทำใจลำบาก เทียบสอบถามเพื่อนๆหมอด้วยกันทั้งในและต่างประเทศ ว่าจะทำอย่างไรดี ได้คำตอบมากมาย แต่สุดท้ายเลยสรุปว่า-ปล่อยดีกว่า จึงปรึกษากันที่บ้านสรุปได้ จึงเอาเงินที่เก็บไว้ใช้ตอนหลังเกษียณออกมาทำบุญกุศลก่อนดีกว่า สร้างวัด-สร้างเจดีย์-สร้างอาคารให้รพ.ในชนบทหลายแห่ง หลังทำก็ดีอยู่นะ เพราะยังหายใจอยู่ แต่มันคงไม่ได้อยู่ที่การทำบุญสร้างวัดอุทิศดินทรายแล้วจะหายป่วยได้มั้งครับ เพราะเมื่อยอมรับว่าป่วยแล้ว ก็ไปสนทนาปรึกษากับพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลายๆท่าน เพื่อหาแนวทางการปฏิบัติภาวนา (ก็กลัวว่าตายไปแล้วจะลำบากกว่าตอนอยู่) เมื่อท่านสอนวิธีการมาก็เอามาทดลองทดสอบกับตัวเอง ที่ท่านสอนมาก็คล้ายๆกับที่เคยฟังแหละ แต่เมื่อสมัยก่อนฟังแล้วก็ผ่านไป มีแต่สมาธิเป็นเครื่องอยู่เหนือก็ทำสมาธิ, หงุดหงิด, ป่วยหรือเจอปัญหาที่หลบไปทำสมาธิ แต่วันนี้มันไม่ใช่อีกแล้ว ภัยใกล้ตัวมาจนถึงศีรษะแล้ว ปีแรกที่เป็น นอนก็เจ็บ ขยับตัวก็เจ็บ ทำอะไรก็เจ็บไปหมด มีแต่ท่านั่งสบายกว่าหน่อย ทุกๆคืนจึงได้

แต่นั้นภาวนาตั้งแต่ตีหนึ่งจนหกโมงเช้า ทำอยู่เช่นนี้เป็นปี ตกบ่ายก็กวาดลานวัด ต่อด้วยเดินจงกรมอย่างน้อยหนึ่งถึงสองชั่วโมงต่อวัน แต่ตอนเริ่มต้นนี่ซิ...เจ้าสมาธิที่เคยทำงานง่ายเหมือนขับรถ/ขี่จักรยาน กลับทำไม่ได้เพราะมันปวดมากๆ จึงจำใจทำตามที่ครูจารย์ท่านสั่งสอน ท่านให้ดูมันไปนะ ไม่ต้องคิดอะไร อะไรมันเกิดก็ดูมันไป หนึ่งเดือนสองเดือนผ่านไป จากการฝึกเฝ้าดูความเจ็บปวด พร้อมกับใช้ยาสมุนไพรบ้าง ท้องที่โตใหญ่ก็ยุบลงทีละน้อยๆ ร่างกายที่เหนื่อยง่ายก็แข็งแรงขึ้นมีกำลังขึ้น ใจก็เริ่มมีความสุขขึ้น สมาธิที่ห่างหายไปก็เริ่มกลับมาเยียมเยียนบ้าง แต่ก็ใช้ได้นิดๆหน่อยๆ เพราะเริ่มสนุกกับการเฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของความรู้สึกในกาย และในก้นเนื้อที่มาจากอวัยวะร่วมกับเรา ผ่านไปได้หนึ่งปี ก็สามารถเฝ้าดูความเจ็บปวดไปบ้าง หรือถ้าเหนื่อยมากก็พอจะเข้าพักในสมาธิได้บ้าง ท้องยุบมาห้าหกนิ้ว ผิวมีเลือดขึ้นจางลงมดำคล้ำเหมือนเดิม มีกำลังทำงานได้บ้าง กิจกรรมที่เคยทำอะไรพอทำได้ก็ทำไปเช่นเดิม ข้อพิจารณาที่หมั่นกระทำอยู่เสมอ นอกจากจะเฝ้าดูอาการของใจและความรู้สึกเจ็บปวดๆตามทีต่างๆ ก็ได้แก่ การพิจารณาภายในนี้ ไปตลอดทุกวัน ทั้งการที่ประกอบขึ้นด้วยธาตุองค์ประกอบของกายดินน้ำลมไฟ หรือตามดูอวัยวะต่างๆไปตามที่ที่มันอยู่ที่มันทำงาน การเสื่อมสลายไปของอวัยวะต่างๆของกาย การเจ็บป่วยในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต จนมาถึงความตายที่จะกำลังมาเยือนในเร็ววันนี้ พิจารณาความตายที่อยู่ในความมาคิดคำนวณของเรา หรือความตายที่เคยเห็นผ่านตามีประสบการณ์ แม้แต่ตั้งนิมิตในใจขณะภาวนา สร้างอาการต่างๆในการตายให้เป็นภาพเห็นปรากฏขึ้นในใจ คิดถึงความตายที่จะมาหาเราในหลายๆแบบ ทุกๆวัน ทุกๆขณะที่เจ็บปวด จนรู้สึกคุ้นชินกับมันขึ้นทุกวันๆ ยอมรับทุกอย่างที่กำลังจะมาเยียมเยียนกายนี้ ทำไปทำมาเรื่องความกังวลก็ลดน้อยลงไป ดึงเอาการทำงานที่กระทำอยู่ กลับมาทำเช่นเคย แต่ก็ต้องพิจารณาว่าตัวเองยังทำได้แค่ไหน อะไรที่จำเป็นต้องลดลงก็ลดลง อะไรพอทำได้ก็ทำต่อไป ใช้ชีวิตไปตามปกติ ไม่ร้อรับเขา แต่ให้เขามาหาเราเอง

สรุปความสุขความสงบในใจ ที่เข้ามาเร่งกล้านักกล้วหนานั้นคือ ใจที่สงบจากความกังวล ความกลัว ความฟุ้งซ่านรำคาญใจต่างๆ มีสติในกายในใจอยู่เสมอๆ พิจารณาถึงความตาย ความเจ็บป่วยด้วยใจที่เป็นกลางเสมอๆ และที่ขาดไม่ได้ก็คือการฝึกจิตใจตามรูปแบบควบคู่ไปด้วยกัน ได้แก่การปฏิบัติภาวนา ทั้ง นั่งสมาธิ เดินจงกรม เป็นหลัก ส่วนงานประจำที่จะช่วยให้การปฏิบัติภาวนาได้ง่ายสะดวกขึ้น ก็คือ การทำทาน- สละตัวสละตนออกไปให้โปร่งสบาย การรักษาศีล-ควบคุม กาย และวาจา ไม่ให้เกิดทุกข์โทษต่อตนเองและผู้อื่น นั่นเอง หวังว่าประสบการณ์ตรงของผู้ป่วยคนหนึ่งคงเป็นประโยชน์กับเพื่อนคนอื่นๆบ้างไม่มากก็น้อยนะครับ เพราะจะได้มุ่งไปให้ถูกจุด คือจิตใจนั่นเอง มิใช่ รูปแบบการรักษา ตัวยา อาหาร หรือ การอ่อนนออนใดๆทั้งสิ้น

28 ต.ค. 66 ถวายผ้าจ่านำพรรษา วัชรธรรมสถาน

เข้าตีห้าครึ่งออกจากปากน้ำเดินทางมาวัชรธรรมสถาน ช่วยกันจัดจ้งหันอาคารพระอาจารย์ฐา เสร็จก็ทานอาหารกันบาตรกัน เก้าโมง เริ่มพิธีถวายผ้าจ่านำพรรษา มีผู้นำกล่าวคือท่านผอ.นอ.บุญตัน มีคุณยายแหวนและพี่ประยูรเป็นประธาน มีญาติสนิทมิตรสหายมาร่วมพิธีประมาณยี่สิบกว่าท่านครับ ถวายผ้าเสร็จท่านฐาบังสุกุลผ้าป่าบริวาร พร้อมบรรจุพระบรมธาตุจากครูจารย์บุญมีถ้าเต่า ที่พระเกศ ของพระพุทธรูปโบราณ เพื่อมอบให้คุณตามพ์ หน.ธรรมบริกรของพวกเรา ต่อมาท่านฐาให้ธรรมโอวาทพวกเราเรื่อง วัฏฏ “การเวียนว่ายตายเกิด” ท่านว่า เราเกิดตายกันมานับชาติไม่ถ้วนเคยรักเคยชังกันแต่ชาติก่อน มาชาตินี้ก็สืบทอด มีน้อยคนที่จำได้ แต่ก็มีจำนวนหนึ่งที่จำชาติก่อนได้และมีการยืนยันได้ชัดเจน ท่านให้ข้อคิดไว้ให้พวกเราอย่ายึดถือสัญญา ความจำความยึดมั่นในความคิดตนเองเลย ให้จำให้ได้ว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี ทำความดีไว้ก่อนเมื่อมีโอกาสในชาตินี้

กันทุกๆคนนะ เสร็จแล้วก็พานั่งสมาธิกันอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงจนจบท่านให้พรและรับอาหารขนมกันบาตร กลับบ้านไปเป็นสิริมงคล ปัจจัยร่วมผ้าป่าจำนำพรรษา ถวายพระอาจารย์ฐา 25,000 บ. (จากมูลนิธิ 10,000 บ.)

30 ต.ค. 66 คีนวันพระภาวนา-เนลัซซิก *วันออกพรรษา* (FB: Piyoros Preeyanont)

วันออกพรรษา
 วัณนี้วัณพระ...
 สรรพมงคลใดกัหลาย
 จะบังเกิดมีบัแก่กั
 และครอบครัว ตลอดกาลนานเทอญ.
 สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (อัมพร)
 สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วันออกพรรษา ตลอดวันนอนป่วย เวียนศีรษะ บ้านหมุน จากการทานยาบางตัวมากเกินไป บ่าย ตัดสินใจทานยาใหม่อีกตัว หลังทานไปสามสี่ชม.เย็นจึงดีขึ้น จึงได้เริ่มกวาดตาดได้ ต่อด้วยเดินจงกรม แล้วต่อด้วยนั่งสมาธิภาวนา ฝนตกพริ้วๆอากาศเย็นสบาย กายที่เหนื่อยมา ทั้งวันใจจึงรวมพลังได้อย่างรวดเร็ว จิตถอนออกมาช่วงเที่ยงคืน สงบสบายหายป่วย ตีหนึ่งจึงนั่งภาวนาต่อ เมื่อจิตสงบแล้วจึงนำคำสอนครูบาอาจารย์มาพิจารณา สติปัญญา

มีสติตามรู้พิจารณาภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม ผ่านไปจนรุ่งสาง ผลการภาวนาแปลกไป จากที่เคยเรียนเคยพิจารณา เพราะ.... กายในกาย แทนที่จะมุ่งไปพิจารณาในกายตน อาการต่างๆ โรคภัยไข้เจ็บ ในกายอย่างที่เคย ครั้งนี้จิตพาไป ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งภาพผู้คนทุกซ์ร้อนจากสงคราม ภัยพิบัติต่างๆ เวทนาที่ตามรู้มิใช่เวทนาในกายที่เคยดู แต่เป็นเวทนาในเวทนาในใจของผู้คนที่ทุกซ์ร้อนเหล่านั้น จิตในจิต ก็ได้แต่พิจารณาอารมณ์ผู้คนที่กำลังสิ้นหวังหมดหวังเศร้าทุกซ์สุดจะทนได้ ธรรมที่พิจารณากลับเป็นหัวข้อธรรมที่องค์หลวงตาเคยเรียกไปอบรมที่กุฎิท่านเมื่อประมาณสามสิบปีก่อน ธรรมของแพทย์-พรหมวิหารธรรม- เสียงองค์ท่านยังดังแว่วดังอยู่ในใจเสมอ "แพทย์นั้นมิใช่รักษาผู้ป่วยแค่เป็นหน้าที่ แต่ต้องรักษาความเป็นคนของเขาด้วย ให้เกียรติเขาเสมอ ไม่ได้เพียงมุ่งรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หายเท่านั้น ต้องรักษาใจเขาให้เป็นสุข ชี้นำพาพวกเขาสู่ความสุขที่แท้จริงคือหมดทุกซ์ทั้งกายและใจ ใจสุขใจสงบ พ้นจากโรคภัย จึงเรียกว่าแพทย์" กรรมเก่าที่เรากระทำมานั้น คงทำให้จิตประหวัดหลงไปในธรรมเช่นนี้ ขอเพียงมีกายไว้ใช้งาน และก้มหน้าทำงานต่อไป อย่าคิดจะหวังหลุดไปได้ง่ายๆเลย ส่งออก-มองเข้าใจ -ใจนี้ ออกพรรษา เวียนมาอีกครั้ง ทั้งบุญกฐิน บุญผ้าอาบ บุญจาริกศึกษาธรรม และทานประจำปี เช่น มอบเครื่องกันหนาว ข้าวสารอาหารแห้งให้ผู้คนที่ด้อยโอกาสและขาดแคลน ยังคงรออยู่ สิ่งเหล่านี้แม้ไม่ยิ่งใหญ่ ไม่อาจช่วยเหลือผู้คนที่ตกอยู่ในความทุกข์ได้อย่างมากมาย แต่ขอเพียงเล็กน้อยๆที่เรากระทำได้อย่างสุดกำลังก็เพียงพอให้สุขใจแล้ว

ปล. เพื่อนๆหลายท่านอาจมองว่าการภาวนาเช่นนี้อาจไม่ผิดไปจากทางที่เลือกไว้ แต่...การส่งใจไปภายนอก ตามความคิดปรุงแต่งจากกิเลสในใจ ไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง จริยอยู่อาจเป็นหัวข้อธรรม แต่ถ้าจิตไม่มีกำลังเพียงพอ ก็เป็นการต่อเชื้อไฟกิเลสในใจแล้ว ผู้ภาวนาที่ดีจึงควรหันใบเข้าฝั่ง มุ่งสู่กายและใจ ตามคำสั่งสอนของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ อย่างนำการภาวนาแหกคอกไปเป็นตัวอย่างให้เป็นที่หัวเราะเลียนนะครับ